

Osadou znělo ještě pár posledních tónů,
Manitů pohladil ty co odešli spát,
jen tak se domů loudám ještě chvíli, ještě chvíli si hrát,
to jsou ty okamžiky, kdy člověk pozná co má doopravdy rád.

Né, že bys nevěděl, že vše se se vším míjí,
každá noc je krátká a ty šťastný ještě víc,
ale já potřebuju teplo lidský, teplo lidský mít,
ať už mudruje či kouká, kouká na měsíc.

Nad vlajkou hvězdy padaj a oheň v tvářích pálí,
jak plamen, listy nad ním teplem začnou vlát,
lidi se napůl jen tak usmívaj a napůl cosi sní,
to moudrá příroda jim pod nosem aniž vědí,
něhou krásnou zavoní.

A hlava na hlavě když kolem kruhu zpívá,
zvlášť ty starý, starý písničky si hrát,
kolik desítek už let, kolikrát prasknul tenhle svět,
jen se tak nadechnout a po osadách pozdravit se,
popovídat, hrát.

Nad vlajkou hvězdy padaj a oheň v tvářích pálí,
jak plamen listy nad ním teplem začnou vlát,
lidi se napůl jen tak usmívaj a napůl cosi sní,
to moudrá příroda jim pod nosem aniž vědí
něhou krásnou vlajkou.

Nad vlajkou hvězdy padaj a oheň v tvářích pálí,
jak plane listy nad ním teplem začnou vlát,
lidi se napůl jen tak usmívaj a napůl cosi sní,
to moudrá příroda jim pod nosem aniž vědí
něhou krásnou zavoní